

Johannes 20:27-28

1 het schaap

2 de Herder

3 de belijdenis

Gemeente,

Al de discipelen waren hetzelfde en verschillend. Ze waren hetzelfde daarin, dat ze de Heere Jezus hadden liefgekregeen. Zijn stem hadden gehoord. Hem waren gevolgd. Alles hadden verlaten en het zo goed met Hem gehad hadden. In Hem hadden zij God Zelf ontmoet en gezien. En allemaal waren ze geschokt en verbijsterd. Dat het zo gegaan was. Dat Jezus Zich zo had laten meenemen en veroordelen. Dat Hij Zich zo had laten kruisigen en was gestorven. Ze hadden zo gedacht dat het heel anders zou gaan. Dat Jezus bij hen zou blijven en zo koning zou worden. Ze konden niet begrijpen, niet plaatsen dat dit was gebeurd. We hoorden dat vorige week van Maria Magdalena en zo was het bij al de discipelen.

Al de discipelen waren hetzelfde en verschillend. Ook verschillend. Zo is dat. Zoals een jongen die konijnen heeft weet dat elk van zijn konijnen verschillend is, zoals een boer weet dat elk van zijn koeien verschillend is van aard, zoals een vader en moeder weten dat elk van hun kinderen weer anders is, zoals een herder weet dat elk van zijn schapen weer anders is, zo weet de goede Herder dat elk van Zijn schapen weer anders is. En Hij kent ze bij name. En de goede Herder brengt ze allen thuis en zoekt ze allen op. Geen van Zijn schapen zal verloren gaan in eeuwigheid. Niemand zal ze uit Zijn hand rukken. Zo goed kent Hij ze en Hij behandelt ze zoals dat ene schaap het nodig heeft. Ook het schaap dat verward zit in de struiken, in het donker van het struikgewas van ongelooft.

1 het schaap

Zo kent de Heere ook Thomas. Thomas, het schaap dat de dingen zo somber inziet en zomaar niet gelooft dat het goed is. Kijk, je hebt Petrusen. Mensen die nogal gauw praten en nogal gauw zeggen: komt goed, dat redden we wel en we zorgen dat het voor elkaar komt. De verzoeking voor een Petrus is dat je dat denkt en zegt terwijl je teveel op jezelf vertrouwt en op de omstandigheden. Maar de verzoeking voor mensen als Thomas is weer dat die zich afsluiten voor het goede van de Heere, terugtrekken in hun ongelooft.

Dat Thomas zo was, dat blijkt wel uit de Evangelien. Kijk maar. In Johannes 11 is Lazarus ziek. En Lazarus woont in Bethanie vlakbij Jeruzalem. De brandhaard van verzet tegen Jezus. En als Jezus daarom zegt: kom we gaan daarnaartoe, schrikken alle discipelen. Zo dichtbij Jeruzalem? Als dat maar goed gaat. En dan horen we Thomas zeggen: Laten we meegaan en met hem sterven. Je zult zien daar loopt het toch op uit. En dan maar gelijk met z'n allen. Je kunt wel hopen dat het meevalt, maar daarmee hou je jezelf maar voor de gek.

In Johannes 14 spreekt Jezus prachtige woorden. Afscheidswaarden. Uw hart worde niet ontroerd. Ik ga heen om plaats te bereiden. En dan kom Ik weer tot u. Prachtige troostwoorden. En dan komt Thomas ertussen: we weten niet waar U heengaat en hoe kunnen wij de weg weten? Klinkt wel mooi, maar het is toch onbereikbaar.

En dan hier in Johannes 20. Thomas had het kunnen weten: Jezus' opstanding was voorzeggd in het Oude Testament, was door Hemzelf voorzeggd. De vrouwen waren gekomen en hadden gezegd: Hij is opgestaan. Maar bij Thomas wil het er niet in. Laat je niet blij maken, want dat valt toch maar tegen later. Hij wilde zelfs niet meer samenkomen met de discipelen. Hij sluit zich op en af van de anderen. En als de discipelen dan bij hem komen met opgetogen getuigenissen zegt hij zolang ik niet zelf gezien heb de wond Zijn handen en mijn vinger erin gelegd heb zal ik niet geloven. Dat is Thomas ten voeten uit. Dat sceptische, dat naar jezelf toehalen van het negatieve, dat blokkeren van troost en hoop voor jezelf. Thomas. Het schaap heeft zichzelf verward in struiken en zit vast en verstrikt.

Je proeft de houding van Thomas. Nou had Thomas een bijnaam: Didymus. Dat betekent: tweeling. Hij was er dus één van een tweeling. Wie die tweeling was weten we niet, die komt in de Bijbel niet voor. Maar misschien zit die wel in de gemeente, of luistert die mee. Iemand die net als Thomas het zomaar niet gelooft, bang is het te mooi te maken. Want je zult zien: het blijkt later toch tegen te vallen. Ook in het geestelijke. Dat kan komen door iemands karakter, versterkt worden door een geestelijk klimaat. Ze denken tegenwoordig al zo snel dat het goed zit. Versterkt worden door gebeurtenissen in het leven die afbraken wat zo mooi was. Plotselinge ziektes, beproevingen. Plotseling overlijden. Enkele keren achtereen misschien. Dat je niet meer zo gauw durft blij te zijn. Want je hebt al zovaak meegemaakt dat het toch weer stukging.

Het geloof is zwak en klein. Nou heeft het geloof een dochter. Dat is altijd zo: geloof is de moeder van de liefde. En de liefde is bij Thomas sterk. De dochter is sterk. Want o, wat is Thomas verknocht aan zijn Meester, aan zijn Jezus. Wat lijdt hij eronder dat zijn Meester naar zijn gedachte weg is en hem niet meer ziet. Wat doet het hem pijn dat het

allemaal voorbij lijkt. Dat hij niks van zijn Heere merkt. Dat hij denkt dat het nooit meer goed komt en dat het zonder Jezus verder moet.

Zijn er zulke tweelingen van Thomas in de kerk? Die er zo onder lijden dat het zo donker is. Die er zo onder zuchten dat er geen heil is bij God lijkt het wel. Die Jezus kwijt zijn voor hun gevoel en eigen waarneming, maar ondertussen schreeuwt je hart als een hert naar God! Zit daar een tweeling, of daar?

Wat een verschil met een mens die het eigenlijk niet veel uitmaakt. Die gelooft dat Jezus is opgestaan of dat Hij niet opgestaan. Die gelooft dat hij heil bij God heeft of die gelooft dat dat niet zo is, maar het maakt eigenlijk niet veel uit. Of Jezus nou leeft of niet, je leef toch je leventje wel. Of je je nou heil hebt bij God of niet, je gaat toch je gang wel en je maakt van het leven wat ervan te maken valt. Bent u er zo één? Dat is erger, dat is nog erger dan wanneer je een Thomas bent.

2 de Herder

Want vanmorgen zoekt de Heere Thomas op. En de Herder weet precies waar Hij dit schaap vinden kan en hoe Hij dit schaap behandelen zal. En Hij maakt van een discipel die zegt: och, mijn Meester, mijn Jezus, waar bent U? Waarom zie ik U niet, de verwachting is weg. Maakt Hij een discipel van die zegt, die jubelt: mijn Heere en mijn God! Vol verwachting en vol verwondering. Hij haalt Zijn schaap uit de donkere put en zet het op de hoogste berg. Hij haalt het schaap uit de donkerste struiken los en zet het op het vlakke veld. Want Hij heeft Zijn leven gesteld voor de schapen. Hij heeft hen allen gekocht. En niemand zal ze uit Zijn hand rukken. En misschien ziet er wel één de kerk die zucht: Heere, dat zou toch wat zijn, dat zou toch wat zijn, doe dat mij, doe dat mij. U misschien, jij misschien?

Hoe doet de Herder dat? Door Zijn schaap op te zoeken? Nee! Tenminste niet direct en niet rechtstreeks. Hij verschijnt op de zondag aan de discipelen die bijeen zijn, vers 19. Thomas is daar niet bij. Dat heeft toch geen zin en waarom zou ik. En dan doet Jezus het niet zo dat Hij de dag daarop Thomas verschijnt die alleen zit. Nee, Jezus verschijnt als Zijn discipelen bijeen zijn op Zijn dag. Jezus zegent niet het wegblijven uit Zijn dienst. Kijk, als je niet kunt komen, ziekte, ouderdom, en je probeert mee te luisteren thuis, dan weet de Herder hoe dat komt bij de schapen. Maar als iemand wel zou kunnen komen, maar bewust niet komt, bijv vanavond niet, dan moet je er niet op rekenen dat Hij je toch wel zal zegenen. Maar Hij doet het wel zo, dat de andere discipelen naar Thomas toegaan en zeggen: jo, moet je horen, wij hebben de Heere gezien. Zeiden wij dat ook maar na elke kerkdienst. Moet je horen, wij hebben de Heere gezien. En we horen het Thomas zeggen:

indien ik in Zijn handen niet zie het teken der nagelen, en mijn vinger steek in he teken der nagelen en steek mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven, werkelijk niet. Misschien weer zo'n tweeling van Thomas in de kerk, die voor zichzelf iets heeft van: en als het niet zo en zo gaat bij mij, dan zal ik niet geloven. Wil ik het echt geloven dan moet het zo en zo gaan, anders is het toch niks. Het zal nog niet meegevallen zijn voor de discipelen om Thomas mee te krijgen de volgende zondag. Maar hij is er volgende week zondag. Bij de discipelen. Je zou denken: de discipelen spelen hoog spel. Want stel dat Jezus deze zondag niet Zich zou laten zien, dan weet je wel wat Thomas zeggen zou: nou, zie je wel, ik zei toch dat het inbeelding was, ik zei toch dat er niks gebeuren zou. Hoog spel. Of, of zou Jezus het weten als je iemand meeneemt naar de kerk? Zou Jezus het weten als je iemand meebrengt in de gemeente....? Ja, vast wel.

Want de Herder kent Zijn schapen. En wat en hoe doet de Heere dat dan? De Heere Jezus verschijnt in hun midden en waardoor komt het nou goed met Thomas? Niet doordat hij zijn handen in de wonden gelegd heeft. Daar kwam hij niet eens aan toe en dat hoefde niet meer, maar doordat Jezus laat merken dat Hij Thomas precies kent. Jezus zegt precies wat Thomas had gezegd: Breng uw vinger hier en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek hem in Mijn zijde. Jezus weet woordelijk wat Thomas had gezegd. Jezus weet het precies. Dat doet het 'm. temidden van alle andere discipelen is het voor Thomas alleen

Dat Hij je precies kent. Hij wist dat Nathanael onder de vijgeboom zat. Hij wist dat de Samaritaanse vrouw na vijf mannen nu geen man had, Hij wist wat Thomas had gezegd. En als Hij dat laat merken. Als Hij verschijnt in Zijn Woord in de prediking. En Hij laat merken dat Hij alles van je weet. Je zonden en je wonden, je twijfels en je strijd. Hij kent je. Alsof het tegen jou alleen is. Nooit gemerkt in het Woord, in de preek?

En Hij zocht je op. Als de Heere Thomas toch aan zijn lot had overgelaten. Als God me voor mijn bekering aan mijn lot had overgelaten. Als God me na mijn bekering aan mijn lot had overgelaten. Dan was Thomas niet goed terecht gekomen. Dat was het geloof verstikt geworden, gewurgd, geplet. Als de Heere mij niet voor en na mijn bekering had gezocht en steeds weer had gezocht, dan was ik echt voor eeuwig verloren gegaan en afgevallen. Had ik het geloof niet behouden.

O dat Jezus mij kent en toch nog zoekt! Dan vallen alle vragen weg. Dan komt de overgave aan Jezus. Kijk, bij Maria Magdalena kon je zeggen: Maria zoekt Jezus, en Jezus Maria en zo kruist Jezus haar pad. Och, Thomas zoekt niet meer en hoopt niet meer, maar Jezus zoekt Hem op, loopt hem achterna, haalt hem in. Ja, Heere, zo, zo is het nou.

Kent u dat, weet je daarvan? Dat is één keer in je leven en steeds weer. Ik ken je en ik zoek je en ik heb je. Gevonden, gekocht, liefgehad. Dat kan plotseling doorbreken, als een zon die ineens door de wolken breekt. Als een bliksemflits haast. Het kan ook geleidelijker doorbreken. Als een zon die van lieverlee de wolken verdrijft, het wolkendek wordt dunner en vager en de zonnestralen, eerst flets nog, later sterker breken erdoorheen. Weet u daarvan? Verlangt u daarnaar?

Daar scharniert het wel om. Want er zijn schapen en bokken. Schapen weten van een opgestane Herder die zoekt en vindt en je ontmoet en spreekt naar je hart. Bokken weten dat niet. Een bok is iemand die nooit de Heere Jezus heeft ontmoet. Vreemd is aan deze Herdersliefde. Dan heb je die wel altijd ontlopen, altijd voor weggevlucht. En we weten het: eens zullen de schapen en de bokken gescheiden worden. Nu zitten schapen en bokken nog oor elkaar en naast elkaar in de kerkbank. Maar dan worden ze gescheiden. De bokken aan Zijn linkerhand staan en tot hen zal Hij zeggen: gaat weg van mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, ik ken u niet vanwaar gij zijt. En de schapen stelt Hij aan Zijn rechterhand. Tot hen zal Hij zeggen: gaat in, gij gezegenden, in het Koninkrijk Mijns Vaders, dat u is bereid voor de grondlegging der wereld. Kent u deze Herder? Je mag er ook vragen. Zoek mij toch, ik zit zo verward, zo diep, zo verdwaald, zo ver weg, zoek mij toch....! Ik kan, ik kan het niet geloven, zoek mij toch!

3 de belijdenis

a) Vol verwachting

En ik hoor het schaap dat zuchtte, o mijn Meester, mijn Jezus, waar bent u? ik hoor het jubelen: mijn Heere en mijn God. Dat Thomas dus zegt: Jezus is mijn Heere en mijn God. Jezus, de Gekruisigde en Opgestane is zijn Heere. Heere, dwz Eigenaar. Zoals je er zoveel had vroeger in de Romeinse tijd. Eigenaren van slaven. Ze gaven hun slaven bevelen, eten, onderdak, verzorging, alles. Je had goede maar ook slechte. Maar geen betere dan Jezus: Hij verzorgt Zijn slaven met Zijn bloed en Geest. Hij verzorgt ze met Zijn bloed, verzoenend en verlossend. Hij verzorgt ze met Zijn Geest, vernieuwend en reinigend, louterend.

En Hij is God. Jezus is God. Degene Die overal de Bron en het Doel van is. De Bron van alle goeds. De overvloedige fontein van alle goede gaven, aards en geestelijk. Te allen tijd en in elk opzicht. Heel de hemel staat Hem ter beschikking om uit te delen. Alle geestelijke hemelse zegeningen. En Hij is het Doel van alles. Waard om je helemaal op te richten. In alle dingen, als de noordpool van je leven waar het kompas

altijd weer naar toe trekt. Het kompas van je verlangen, van je wensen, van je leven, van alles. Hem te volgen is alles. Hij is machtig en trouw!

En deze Jezus Die komt tot ons. In Zijn verbond en woorden. Is Hij het Die zegt: Ik ben uw God. Ik ben uw Heere. Ik zal u verzorgen en Ik zal u zalig maken. Met Mijn bloed en Geest, met Mijn macht en trouw. En Hij omringt ons ermee. Hij achtervolgt ons ermee. Geloof toch dat Ik dat ben. Geloof toch dat je Mij nodig hebt, dat je bij Mij welkom bent. Dat je zonder Mij verloren bent. Zonder Heere en zonder God ben je en blijf je slaaf van de duivel en is Gods almacht je tegenstander in het gericht en dat verlies je.

Kwam het bij u, bij jou tot de belijdenis: mijn Heere en mijn God? Misschien in een weg zoals bij Thomas, misschien op een andere manier. Mijn Heere en mijn God, daar hoor ik overgave in, toevertrouwen, onderwerping. Jezus, U laat ik Heere zijn, wees mijn Eigenaar behandel, verzorg mij met uw bloed, met Uw Geest, telkens weer en hoe langer hoe meer. U laat ik God zijn. Almachtig en getrouw. U hoeft niet te zijn en te doen en te willen wat ik wil, maar laat mij zijn en doen en willen wat U wilt.

Zo vol verwachting en hoop. Want het geloof heeft nog een dochter: de liefde, zagen we, maar ook de hoop. Die leeft weer bij Thomas. De verwachting dat zijn Heere en zijn God alles wel zal maken. Met Zijn opstandingskracht, met zijn almacht en trouw. Met zo'n Heere en God hoef ik niet bang te zijn dat het nog mis gaat. Mag ik niet bang zijn dat het nog mis gaat.

b) Vol verwondering

Vol verwachting en vol verwondering. Dat U mij hebt gezocht. Al was je nog zo afhoudend. Echt, ik heb Hem meer ontlopen dan gezocht. Ik heb mee eerder verschanst in ongeloof dan opengesteld in geloof. Ik heb me meer afgekeerd in zonde dan toegekeerd in verlangen. De Bijbel niet geloofd, Jezus' woorden niet geloofd en me afgewend, me afgekeerd, niet meer trouw gezocht, niet meer met verwachting gekomen. Wat heb ik U tekortgedaan, anderen een slecht voorbeeld gegeven, mezelf in donker gehouden. O, als U me niet gezocht had, was ik daar eeuwig in omgekomen. En toch zoekt Hij mij en kent Hij mij.

Verwachting en verwondering! Kennen we dat? Als een Thomas? Of als een Petrus en Johannes. Het kan zijn dat we ons vanmorgen niet zo herkennen in Thomas. Ander karakter, andere geestelijk klimaat opgebracht, andere levensloop. Qua aanvechting en donkere dalen van moedeloosheid herkennen we het niet zo. Wees er dankbaar voor, wees er dankbaar voor. Als je altijd mag belijden: mijn Heere en mijn God. En je dat als vaste lijn in je leven mag kennen. Dan mogen we wel de vraag

naar ons toe laten komen: geeft het ons dezelfde vreugde en verwondering als dat het Thomas gaf. Of is Thomas blijer met één lichtstraal dan wij met een hele zon? Is Thomas meer verwonderd over één ontmoeting met Jezus dan wij met 10. Is Thomas meer verbaasd over één druppel dan wij over een hele emmer?

Dat is niet denkbeeldig. Hoe waar is het dat een kind in Afrika dan vluchteling is en aan het eind van zijn lange vluchtweg aankomt en een glas water krijgt dat dat kind blijer met dat ene glas water is dan wij met tien glazen cola? Dat is niet denkbeeldig. Dat iemand in de gemeente die zwaar aangevochten wordt, gebukt onder moedeloosheid gaat lange tijd en licht van de Heere krijgt, dat die dankbaarder en verwonderder is dan iemand die altijd in het licht mag wandelen. Wat kunnen sommigen ernaar uitzien, o dat ik toch eens aan het avondmaal zou mogen gaan, dat ik toch eens zekerheid zou krijgen, en het eens zeker zou mogen weten. En als zij één kruimel krijgen zijn zij dankbaarder dan iemand met een heel brood. Dat wij het eigenlijk gewoon zijn gaan vinden: ja, ik ben kind van God, ja ik ben avondmaalganger, ja ik geloof wel dat ik naar de hemel ga. Maar de verwondering? De verbazing? Uitgesleten, weggesleten. Soms, soms is een tijd van beproeving en aanvechting ook wel eens nodig. Om Gods genade te leren hoogachten. Dat het een wonder is, een gave Gods is. Om zo dankbaar voor te zijn. Voor mij, voor mij. Zo hardnekkig, zo verkeerd, zo zondig, zo verloren.

Wat zal het voor zo'n mens zijn als de herder hem of haar komt halen: kom mee, kom mee naar binnen. Je mag Mijn heerlijkheid zien, Mijn glorie zien. O mijn Heere en mijn God, mijn Rots, mijn Deel, mijn eeuwig Goed.

Amen